
Van de redactie

Het stiltecentrum van mijn ziekenhuis is echt een plek om tot rust te komen. Er is een verstillend lichtobject van Jeroen Glas, de getinte ramen laten het daglicht gefilterd binnen en onder de speciaal voor ons gemaakte icoon kunnen kleine kaarsjes ontstoken worden. De ruimte ademt stilte en respect voor allen die er binnen komen: patiënten, familie, voorbijgangers.

Er gebeurt nogal wat op deze paar vierkante meter. Er wordt gezwegen en er wordt gebeden en ook wordt er afscheid genomen en gerouwd. Soms, als er een medewerker overleden is, staat er een foto van hem of haar in deze ruimte. Collega's kunnen een herinnering schrijven in een condoleanceboek en een kaarsje branden ter nagedachtenis. En op de herinneringsdag is er op deze plek altijd een bijzondere activiteit voor nabestaanden.

Het stiltecentrum heeft iets met lijden en verdriet en met de dood en met de doden. In dit nummer van het TGV staat een mooi artikel over de inhoud van de intentieboeken die in stiltecentra liggen. De gedachten die daarin opgeschreven worden zijn stille getuigen van wat zich allemaal afspeelt in een ziekenhuis en wat in een stiltecentrum verwerkt wordt.

Als geestelijk verzorger zijn we relatief vaak bezig met die moeilijke kanten van het leven. Voor anderen is het minder gewoon om zoveel met de dood bezig te zijn. Dat merk ik steevast als ik met de collega's op mijn gang in gesprek raak: de mensen van personeelszaken, de managers, de jongens van het archief. Voor hen is het overlijden van een bekende vaak een eerste ervaring met verdriet en rouw.

Hun ervaringen met ziekte en overlijden roepen op tot extra zorg en verantwoordelijkheid voor patiënten, voor wie de dood ook niet een dagelijks gegeven is. Aandacht vragen voor goede palliatieve zorg vloeit daaruit voort. Collega Joep van de Geer schrijft in dit nummer iets over zijn promotieonderzoek over dit onderwerp, Thea Sprangers verhaalt over deze zorg aan cliënten met een chronische psychiatrische aandoening, Marjolein Rikmenspoel houdt de euthanasieconsulent tegen het licht, en Hugo van der Wedden schrijft over loodzware zorg.

Voor wie vindt dat dit nummer van TGV ons wel erg bij het levenseinde bepaalt, zetten de andere auteurs ons werk weer in het licht van het gewone leven. Toekomstgericht werken, extra-murale zorg verlenen en wetenschap bedrijven, dat is zomaar een greep uit de andere onderwerpen.

Veel leesplezier met dit nieuwe nummer!

Namens de redactie,
Rianne Veenstra, hoofdredacteur
tgvhoofdredactie@gmail.com

In de afgelopen periode hebben we als redactie afscheid genomen van Iris van der Heul. We willen haar bedanken voor haar inzet en bijdrage aan dit tijdschrift! Als nieuw redactielid verwelkomen we Hans Hamers.